

Колонка редактора

Це війна...

26 вбитих і померлих від ран та отриманих травм, більше тисячі травмованих і покалічених у протистояннях як з боку протестуючих, так і правоохоронців... Таку сумну статистику ми мали на ранок 20 лютого. Це не Чечня, не Сирія, не Афганістан... Це наша Україна, її серце – столиця Київ.

Революція в країні, що триває сьогодні уже рівно три місяці, отримала новий виток, небачений за своїми трагічними наслідками за роки незалежності України. Начебто було досягнуто перемир'я, оголошено про початок амністії для тих, проти кого відкрито кримінальні справи, стали звільнятися зайняті адмінбудівлі і т. д. у центрі та на місцях. Однак нездатність Верховної Ради у найвідповідальніший момент досягти компромісу призвела до нової хвилі протистоянь, яка привела до куди масштабніших жертв. І вже неважливо, хто в тому хаосі першим почав активні дії: з іскри загорілося полум'я, яке навіряд чи вдасться найближчим часом погасити.

Майдан Незалежності перетворився на суцільне вогняне пекло. У хід пішли водомети та бронетранспортери, і хоч обидві сторони це відкидають – ...вогнепальна зброя. Запалав штаб Майдану – будівля профспілок, пішов дим із будівлі консерваторії, мов сірники, спалахнули намети на Хрещатику. Зупинилося метро, заблоковано під'їзди до Києва. І хоча надзвичайний стан офіційно ніхто не оголошував, він фактично вже діє, принаймні в столиці. Західноєвропейські лідери знову заговорили, тепер куди гучніше, про запровадження санкцій проти можновладців-чиновників, винних у розв'язанні силового конфлікту.

Ніч проти 19 лютого була, мабуть, найважчою для оборонців Майдану. Вся Україна не могла зімкнути очей, споглядаючи жах із екранів телеприймачів. Цілу ніч дзвонили церковні дзвони у Києві, Чорткові, по селах району. Здавалося, зажатий в лещата на невеликому клаптику землі з усіх сторін, Майдан ось-ось впаде. Проте він вистояв! І, мабуть, став іще сильнішим.

Полум'я революції тієї ночі перекинулося на інші регіони України. Знову мітингувальниками були зайняті обласні адміністрації у Львові, Франківську, Тернополі, Луцьку, Чернівцях... Запалали будівлі правоохоронних органів, прокуратури... Карта протестів охопила нині більш як пів-України. Лише пізно увечері 19 лютого, після півтора доби протистоянь, Президент погодився на перемовини з лідерами опозиції, у результаті чого було досягнуто хиткого перемир'я. Однак, коли писалися ці рядки, майданівці знову перейшли у наступ («Правий сектор», який не контролюється лідерами опозиції, не визнав перемир'я, виставивши свої умови), відбивши попередні позиції. В терміновому порядку були евакуйовані апарат Верховної Ради, Кабінету Міністрів України, Адміністрації Президента. Бойові дії вже точаться на Інститутській і Грушевського, все ближче підходячи до урядового кварталу. Інтернет знову заряснів страшними цифрами: 4 вбитих, 10, 25, 60... Швидких не вистачає, щоби забрати поранених. Невже ціна збереження влади є настільки великою, щоби вимірюватися десятками вбитих і сотнями покалічених людських життів?!

Любомир ГАБРУСЬКИЙ

Гучномовно

Хто меч підніме – від меча загине

Вкарбовуються кров'ю в історію нашої держави події Майдану 18, 19... лютого 2014 року; вкарбовується гіркими слізьми невимовного болю Чортківщини й велелюдне віче, яке зібрало незчисленну кількість наших краян 19 лютого на центральній площі Героїв Майдану.

Читайте на 3-й стор.

Дата

Згадаймо тих, кого не повернути, віддаймо шану тим, хто вижив в тій війні

15 лютого, на свято Стрітєння Господнього, у Чорткові біля пам'ятника загиблим воїнам-«афганцям» відбувся мітинг-реквієм, присвячений учасникам бойових дій на територіях інших держав та 25-й річниці виведення військ із Афганістану.

Читайте на 7-й стор.

Дата

Подяка

Згадаймо тих, кого не повернути, віддаймо шану тим, хто вижив в тій війні

Начебто недавно це було... Пригадується, як усім класом ми перчитували листи, написані нерівним почерком десантником-«афганцем», що закінчував школу разом із моїм старшим братом. «У мене все добре, служба йде нормально...». І – ні слова про війну. Хоча всі розуміли, що там зовсім не солодко. В сусідньому селі недавно привезли з Афгану в цинковій труні 19-річного хлопця, батькам навіть не дозволили її відкрити...

Пригадується, як братові після закінчення першого курсу інституту надійшла повістка з військокомату, і як потім із нетерпінням ми вдома чекали від нього вісточки, лиш би тільки не потрапив на службу до Афганістану, звідки повертаються не всі. І як усі раділи на території «єдиного і непорушного», сидячи перед екранами телевізорів, коли останній радянський солдат – командуючий 40-ю армією генерал Громов переходив міст через Амудар'ю. Нарешті скінчилося! Більше ніхто не буде гинути в тій безглуздій, нікому непотрібній війні (як би там не намагалася радянська про-

паганда приховати її потворне обличчя «інтернаціональною допомогою братній країні» й т. ін.).

Кожен четвертий солдат, який пройшов крізь шалене пекло війни в Афганістані, був родом з України. Довелося відчути на собі її страхіття і понад 1700 тернополян. Серед них – 256 воїнам-інтернаціоналістам із Чортківщини, двом з яких – Ярославу Пліщуку з Білої та Олександрю Дмитрієву зі Свидови не судилося повернутися додому живими.

На сьогоднішній день у нашому районі проживає 198 воїнів-«афганців», 11 з яких стали інвалідами війни. Більшість з них прийшла цього погожого, не по лютьневому теплого, навіть весняного, але пам'ятного для кожного з них дня віддати шану своїм полеглим побратимам до пам'ятника воїнам-«афганцям» у Чорткові.

Ось вони – стоять в зажурі, схиливши голови

перед фігурою Богородиці, що покриває Своім Омофором солдата у тільняшці, котра оберігала їх там, в ущелинах Гіндукуша, під Кандагаром, Джелалабадом. Замолоду – передчасно посивілі. Куди й подівся той буйний чуб, що виглядав з-під голубого берета два-три десятки літ тому. Від фонограми фрагменту бою, яка подумки повернула їх у молодість, опалену війною, в не одного здригнулася скула чи виступила скупа чоловіча сльоза...

Мітинг-реквієм розпочався з панахиди за полеглими учасниками бойових дій на територіях інших держав, яку відслужили отці Михайл Левкович і Володимир Заболотний.

– На кожному кроці смерть слідувала за вами, дорогі учасники бойових дій, – звернувся до них священнослужитель М.Левкович. – Скільки вже немає нині ваших побратимів. Їхнє життя могло розквітнути, як цвіт навесні. Та не судилося...

Хотілося б єдиного: щоб ми ніколи не забували про тих, хто поліг на полі бою, і щоб ніколи не повторилося в нашій Україні те, що ви пережили.

– Так стається, що певні дати у нашому житті співпадають з релігійними святами. – продовжив його думку отець В.Заболотний. – На Стрітення останній радянський солдат покинув Афганістан. Радянсько-німецька війна закінчилася третього дня Великодніх свят. А 21 листопада минулого року на архістратиґа Михайла – рівно через дев'ять літ розпочинається визвольний рух українського народу. І фонограма бою перед панахидою могла бути списана на

обов'язково в Афгані, а в Києві, на вул. Грушевського. Там нині стоять на варті наші хлопці-«афганці», котрі, дівставши зі своїх шухляд голівні убори та військові вбрання, які мали намір одягати сьогодні – 15 лютого, пішли на «роботу», назва якої – захищати Вітчизну.

Ви є для молодого покоління живим прикладом. Однак хотілося би, щоб ви були останніми, хто тримає в руках зброю.

– Хто-хто, а ми знаємо ціну війни і миру, – переконаний голова Чортківської районної спілки учасників Афганської війни Михайло Заблоцький. – Тож і нині воїни-«афганці» разом із народом. Ми не відступимо, будемо стояти до перемоги! – запевнив він.

Чортківський військовий комісар, бойовий офіцер Леонід Підручний подякував усім, хто нині допомагає воїнам-«афганцям», родинам загиблих і померлих, особливо директору державного медичного коледжу Л.С.Білику, котрий обладнав палати у військовому шпиталі у Заліщиках, де лікуються учасники афганської війни, подарувавши квіти дружині його побратима Михайла Чорній – Галини Чорній, в котрої того дня був день народження.

До учасників війни в Афганістані звернулися зі щирими словами побажань, зиченнями доброго здоров'я і довгих років життя, віддаючи шану та повагу їхній мужності й героїзму, голова районної ради Володимир Заліщук; директор державного медичного коледжу, депутат міської ради Любомир Білик; начальник відділу культури, національностей та релігій міської ради Володимир Довгань; меценат, який у значній мірі доклався до спорудження пам'ятника воїнам-«афганцям»,

Важка у нас доля, хоч колишні воїни-«афганці» не звикли ремствувати. І все ж втішає, коли й про нас хтось клопочеться, хтось допомагає. А таких, що діяльно й співчутливо розуміють наші потреби, є чимало. Сприяють конкретним жестом чи матеріальною пожертвою не лише суто в «наші» дні, коли вся Україна складає шану хрещеним Афганом, а й у повсякдень, у плінності буднів. Це – очільники гілок районної влади: голови РДА і районної ради С.Кобіс та В.Заліщук, заступники голови РДА Р.Філяк та І.Стечишин, Чортківський міський голова М.Вербіцький, наші духівники – священники М.Левкович та В.Заболотний, директор Чортківського державного медичного коледжу Л.Білик, керівники промислових підприємств: «Білпербек-Україна» перо-пухова фабрика О.Федорейко, ДП «Чортківський комбінат хлібопродуктів» П.Стефаняк, ЗАТ «Агропродукт» Ю.Гевко, ПП «Чортківсир» А.Арутюнян, директор ПАП «Паросток» Є.Шкабар, приватні підприємці В.Хом'як, П.Гадз, І.Мостовик, Л.Махомет, А.Зазуляк, Я.Тичковський, Г.Лапан, П.Бровко, І.Задорожний, Б.Вороновський, М.Чорний, Г.Опацький, П.Чайка, І.Котельник, очільники гуманітарної галузі: начальник відділу культури, туризму, національностей і релігій РДА Г.Чайківська, директор РБК ім. К.Рубчакової Й.Овод, редактор «Голосу народу» Л.Габруський, Білівський та Шманьківський сільські голови В.Шматько і М.Човник, Заводський селищний голова Р.Колодій, Чортківський райвійськомком Л.Підручний та командування місцевої військової частини і підрозділу МНС, директор камінного кар'єру в с. Бурдяківці Борщівського району В.Джос.

Нехай Господь винагородить вас всіх здоров'ям і довголіттям.

Михайло ЗАБЛОЦЬКИЙ,
голова районної Спілки воїнів-«афганців»

Не міліє ріка добродійства

Добродійні зусилля цих меценатів по-множени на два: адже мова – про братів Зеновія та Павла Холоднюків. Постійну опіку над нашим братством вони довголітньо мають за свій добровільний обов'язок. Це й за їх безпосередньої та чи не найпершої участі постав у Чорткові над Серетом пам'ятник воїнам-«афганцям». Не полишають вони нас повсякчас, піклуючись нашими турботами, живучи нашими болями. Не було жодного випадку, аби не допомогли, не посприляли. Мабуть, так і виглядає справжнє милосердя та доброчинність. Велике й щире спасибі, земних благ та опіки Матінки Божої!

Михайло ЗАБЛОЦЬКИЙ,
голова районної Спілки воїнів-«афганців»

Патріотичне виховання

У здоровому ділі здорова душа, або Де сила там воля витає

Початки організованості української молоді сягають далекого минулого, але найбільш активними були молодіжні організації на зламі XIX-XX ст. Це були бурхливі й визначальні часи. Український народ прокинувся від багатолітнього сну і зазнав протягом кількох десятиліть глибокого процесу національного відродження. У цьому процесі важливу роль відіграла молодь та її товариства, успіхи яких були епохальними.

Початок XX століття характеризується значним кількісним зростанням молодіжних товариств та об'єднань в Україні. З 1899-го до 1905 р. серед молоді виникло понад 100 спілок, гуртків, комітетів, відбулися якісні зміни у формах діяльності, що характеризувало початок другого періоду розвитку українського дитячого і молодіжного руху.

11 лютого 1894 року у Відні відбулися установчі загальні збори «Руського товариства гімнастичного «Сокіл», на яких було обрано першу управу під головуванням Василя Нагірного. Гаслом товариства стало «В здоровому ділі здорова душа», взятого із гімну соколиків. Основним завданням товариства «Сокіл» було розбудувати і плекати в громадянстві рухливості, товарищеськості, народну свідомість за допомогою руханки, змагу, рухових ігор та забав.

На Тернопільщині «Сокіл» був створений влітку 1894 року у с. Купчинцях, а вже до осені такі товариства з'явилися й в інших районах нашої області, зокрема і на Чортківщині. Із приходом радянської влади ці товариства були ліквідовані як непотрібні. І тільки у 1985 році було відновлено роботу товариства.

Провідною ідеєю життя «Сокола» є українська національна ідея – ідея єдності, злагоди, поваги до рідної землі, батьківських традицій, звичаїв, мови.

На сьогоднішній день у школах Чортківського району діє декілька організацій та товариств: «Сокіл», «Просвіта», «Первоцвіт», «Червона калина», «Джерело». Але найбільш чисельнішим (3358 членів) є національно-патріотичне, освітньо-молодіжне товариство «Сокіл». Щорічно його ряди поповнюються новими членами.

11 лютого цього року другокласників Чортківської школи-інтернату урочисто прийняли

в «сокільські» лави шкільного товариства. Радість свята з малими соколятами прийшли розділити Оксана Козак – заступник директора з навчально-виховної роботи палацу дітей та юнацтва та Надія Музичка – культорганізатор ПДЮ. Другокласники урочисто склали присягу, отримали посвідчення члена товариства – перший і настільки важливий для них шкільний документ. Але перед тим претендентам у соколята довелося пройти деякі випробування: здійснити коротку подорож по історії, де й проявили свої знання про наше славне минуле, продемонстрували свої творчі та пісенні здібності, чим і засвідчили, що є гідним поповненням «сокільських» рядів.

Дуже приємно, що у другокласників та в старших членів товариства свято розбудило патріотичний дух, почуття відповідальності за майбутню долю країни. Адже метою нашої організації є: формування національної свідомості; виховання справжнього патріота нашої Батьківщини; вміння цінувати здоров'я, дружбу, життя.

Сподіваюся, що саме у таких об'єднаннях сучасна молодь зможе проявити ініціативу, самостійність, спробує реалізувати себе в суспільстві та візьме активну участь у державотворенні.

*Ми – українці, славний рід
Відважних козаків нащадки.*

*Ми долю творимо свою,
Щасливого майбутнього ми варті!*

Надія МУЗИЧКА,
культуторганізатор
палацу дітей та юнацтва

Люба ГАЛАТ,
педагог-організатор
Чортківської школи-інтернату

Досягнення юних

Чортків знову з призами!

Наші сподівання, висловлені у попередній статті про цього хлопця, справдилися: юний чортківчанин Адріан Кальмук в черговий раз порадував своїх земляків перемогою – цього разу здобувши перше місце на відкритому чемпіонаті області з пауерліфтингу.

Зовсім недавно ми щиро раділи з юніором та його наставником – тренером з пауерліфтингу I – II категорії Віталієм Ситником – здобуттям переможного третього місця та отриманням бронзи у його ваговій категорії. Та на цьому, як стало зрозуміло із показаного на минулому тижні результату, хлопець не зупинився. Він продовжував наполегливо тренуватися у спортивно-оздоровчому комплексі «Формула краси». П'ятнадцятирічний Адріан показав найкращий результат у жимі штанги лежачи і з розривом від суперників в 10 (!) кг став першим. Віталій Ситник, котрий свого часу тренував чемпіонку в цьому виді спорту серед жінок Тамару Багрій, відзначає, що хлопчина – перспективний, якщо не буде полишати занять спортом, бо зараз в Україні кращий результат у цій категорії – 80 кг, а Адріан 15 лютого на обласному чемпіонаті вижав 77,5 кг. Вітаємо переможця та бажаємо йому прагнути й досягати нових висот.

Оксана СВИСТУН
Фото **Віталія СИТНИКА**

Вільна боротьба

Сходинки п'єдесталу

Минулих вихідних у Тернополі проходив Всеукраїнський турнір з вільної боротьби пам'яті неодноразового чемпіона України Михайла Борова, в якому взяли участь спортсмени-юнаки 1999-2000 р. н.

На змагання з'їхалося до півтораста спортсменів вільного стилю зі всієї України – Хмельницької, Чернівецької, Львівської, Волинської областей, а також із міст Дубно, Трускавець, Кам'янець-Подільський ну і, звичайно, Тернопільщини. Брало участь у змаганнях й вихованець нашої школи. У запеклих баталіях на килимі упевнена перемога дісталася учневі Білівської ЗОШ Петрові Садляку – він став бронзовим призером у ваговій категорії до 42 кг. Нагороджений Почесною грамотою, медаллю та цінним подарунком. Приємно відзначити, що в такому престижному й представницькому турнірі не пасли задніх й інші наші хлопці: у ваговій категорії до 52 кг учень ЗОШ № 7 Сергій Вакалюк став четвертим, а учень Горішньовигнанської школи Ігор Пшеничний у категорії до 35 кг здобув п'яте місце.

Участь в турнірі уможливили наші спонсори, котрим, як виявилось, навіть за нинішньої загальної фінансової скрути небайдужа честь району на бійцівському килимі такого штибу. Це приватні підприємці Михайло Пирка та Олексій Процьків. Спасибі їм за це!

Юрій ГЕРАВС,
тренер з вільної боротьби
Чортківської РК ДЮСШ

Витоки

«Пролісок» Стрітєння святкував

Привчати наших наступників, молоде покоління ще з малих літ до народних традицій, прививаючи таким чином любов до рідного краю, засівати у їхніх серденьках зерна християнської моралі – мета, до якої прагнуть працівники дитячого дошкільного закладу № 7 м. Чорткова.

Минулого тижня у ДНЗ «Пролісок» діти разом із вихователями раділи святку, під час якого, за стародавніми віруваннями, Зима стрічається з Весною. Дівчатка й хлопчики, котрі під час зими засували за веселим весняним сонечком, гуртом виспівували закличні пісні, декламували вірші із проханням до Весни швидше завітати до нас, водили хороводи. Щоб весняні дні звеселилися дзвінким щебетом пташок, діти закликали пернатих швидше прилітати з вірою на отчу землю, імітуючи їхній приліт за допомогою весняного печива у вигляді жайворонків.

Та у нас оці давні традиції ставлення до

свята суто на побутовому рівні – як закликання Весни, зустріч Весни із Зимом, вже стали минувиною. Основний аспект цього празника зараз – християнський. Отець Євген Гаврилович роз'яснив малечі значення свята Стрітєння у Церкві Христовій, переказавши вихованцям дитсадка зустріч старця Симеона з немовлям Ісусом та розтлумачивши, що це означає для нас, людей. На такий духовній ноті завершилося свято.

Оксана СВИСТУН
Фото **Єлизавети ЧУЙКО**

Сердечно вітаємо з Днем народження розумного керівника, прекрасну людину, директора ПАП "Березина" **Володимира Євгеновича ЗАБОЛОННОГО**, який він святкує 21 лютого.

Ваші роки – то Ваш скарб,
Ім ціни немає,
Кожен рік багато варт,
Всі про це ми знаєм.
Вашу мудрість знаєм ми,
Цінімо Ваш досвід,
Шана в Вас поміж людьми

І поваги досить.
Тож прийміть уклін від нас,
Щірі слова шани:
Всякий день і всякий час –
Пишаємось ми Вами.
Висловлюємо Вам за Вашу невтомну працю сердечну вдячність і глибоку шану.
Хай завжди Вас оточує людська теплота, прихильність друзів та радість успіхів у житті, а доля хай дарує Вам багато світлих літ у мирі, здоров'ї, щасті і любові. А Господь Бог нехай завжди знаходить місце у Вашому серці.

З повагою і любов'ю – власники земельних паїв с. Капустинці.

Колеги вітають із ювілеєм викладача англійської мови Чортківського державного медичного коледжу **Світлану Василену ПАНЬКІВ**.

Хай сміється доля, мов калина в лузі,
В колі щирих, вірних і хороших друзів.
Зичимо Вам щастя, радості, тепла,
Успіхів, здоров'я, злагоди й добра.
Хай Вас Бог благословляє,
Многих літ Вам посилає!

22 лютого вже дві п'ятірки стануть на порозі коханої дружини, любої матері, турботливої бабусі **Олександри Богданівни ЛИПОВОЇ** зі с. Коліндяни.

Сьогодні день, який буває раз в житті,
Це день, коли Вам 55 настало,
І нині ми радо Вас вітаєм
Та квіти найкращі під ноги встеляєм.
За ласку, ніжність і тепло,
За материнську лагідну опіку,
Нехай відверне Господь завжди зло,
Дасть літ щасливих бабусі довіку.
І нині – Ваш прекрасний ювілей,
Не плачте, мамо, сльози не утіха,
Хай шана буде завжди від онуків і дітей,
Хай буде щастя і ні краплі лиха.
Найкраще слово, бабусенько, для Вас.
Здоров'я хай не зменшиться з роками,
А Ви, як квітка, рідна наша мамо,
О, Господи, нам маму бережи,
Даруй енергію, завзяття, сили,
В цей день для неї многа літ пошли
І дай їй все, чого б не попросили!

З любов'ю та повагою – чоловік, діти, внуки та свати.

Вітаємо рідну тітку **Світлану Василену ПАНЬКІВ** з Чорткова з Днем народження, який вона святкує 21 лютого.

Прийміть у цей день вітання найкращі,
Бажаємо щиро здоров'я і щастя,
Хай збудуться мрії, бажання, думки,
Тривоги й проблеми зникнуть назавжди.
Хай надійних людей життя посилає,
А Матінка Божа Вас охороняє на многая літа.

Похресник Сергій з дружиною Іванною та донечкою Софійкою.

Щирозадушно вітаємо з ювілеєм куратора групи ОПв-41 Чортківського інституту підприємництва і бізнесу **Галину Йосафатівну ЮРКЕВИЧ**.

Ви нам як мати найдорожча,
Яка все дбає про дітей,
Ваші поради, щире слово
Дають нам віру в новий день!
У Вас сім'я й сини чудові –
Це Ваша гордість у житті,
То ж будьте Ви завжди здорові,
Щасливі й вічно молоді!
Для Вас – найкращі привітання
Слова подяки від усіх,
Нехай Ісус і Божа Мати Вас не забудуть до ста літ!

Летять роки і їм немає спини,
За ними мудрості великий зміст,
дорогі моєму серцю добрі люди **МИХАЙЛЕЦЬКІ**,

Ви, **Тамаро Григорівно**, – 24 лютого,
а Ви, **Дмитре Івановичу**, – 26 лютого
Свою ювілейну вершину,
Кожен, здолаєте,
мов справжній альпініст.
За пройденим не варто сумувати,
Попереду для вас гряде
ще краща життєва пора,
Хай щедрим буде ваше ювілейне свято,
Здоров'я вам, любові, щастя і добра.

З повагою – Люба і її сім'я.

25 лютого виповнюється 5 років дорогій внучці **Вікусі ОБРУСНЯК**.

Десять літ серед трав
Зайчик квіточок нарвав.
Цілу ніч ішов він пішки,
Аж втомились в нього ніжки.
В двері лапою шкребє:
"З Днем народження Тебе!"
Хай сонечко ясне Тобі щиро сяє,
Хай Господь Бог Тебе благословляє,
Ангели завжди від злого оберігають
Та щастя, здоров'я Тобі посилають.
З любов'ю – бабуся та дідуся Обрусняки.

Вважати недійсними:

свідцтво про право на спадщину за законом № 936, видане Чортківською районною нотаріальною конторою 20 липня 2010 р. на ім'я: **СЕМЕН Василь Пилипович**.

посвідчення дитини з багатодітної сім'ї, серії ВО за № 016279, видане відділом у справах молоді та спорту РДА 13 жовтня 2011 р. на ім'я: **РОМАНЕЦЬ Михайло Олегович**.

посвідчення ліквідатора аварії на Чорнобильській АЕС (категорії 2) серії А за № 260816, видане 20 вересня 1994 р. Тернопільською ОДА на ім'я: **ДОБРЯНСЬКИЙ Володимир Казимирович**.

посвідчення особи, яка постраждала внаслідок Чорнобильської катастрофи (категорії 1) серії А за № 141942, видане 23 березня 2011 р. Тернопільською ОДА, та вкладку до нього за № 693274, видану 23 березня 2011 р. на ім'я: **РОГОВСЬКА Лариса Володимирівна**.

єдиний квиток за № 003183, виданий 11 вересня 2012 р. на ім'я: **ГРИЦІВ Володимир Васильович**.

Родовід

З народженням Тебе, малятко!

У Чортківському пологовому будинку за період з 12 по 18 лютого ц. р. народилося 1 дівчинка і 4 хлопчиків.

- 12 лютого** о 21 год. 55 хв. – **хлопчик** (3 кг 60 г, 52 см) у **Юлії КУНІЦЬКОЇ** із м. Чортків;
- 13 лютого** о 21 год. 10 хв. – **хлопчик** (3 кг 200 г, 55 см) у **Марії БОДИ** із м. Чортків;
- 16 лютого** о 2 год. 06 хв. – **дівчинка** (2 кг 305 г, 49 см) у **Ірини МАЗУРЕНКО** із м. Чортків;
- 17 лютого** о 9 год. 10 хв. – **хлопчик** (2 кг 920 г, 50 см) у **Валентини ПОЛЬОВОЇ** зі с. Пробіжна;
- 18 лютого** в 00 год. 45 хв. – **хлопчик** (3 кг 290 г, 52 см) у **Надії МУЗИКИ** із м. Чортків.

Фотоконкурс до Дня Матері

Каролінка та Ірина СЕНДЗЮКИ (с. Сосулівка)

КУПОН

Я голосую за

ПРОГНОЗ ПОГОДИ НА ТИЖДЕНЬ

СУБОТА 22 лютого
-5 ... +10

НЕДІЛЯ 23 лютого
-3 ... +7

ПОНЕДІЛОК 24 лютого
-3... +8

ВІВТОРОК 25 лютого
-1 ... +2

СЕРЕДА 26 лютого
-2 ... +3

ЧЕТВЕР 27 лютого
-2 ... +3

П'ЯТНИЦЯ 28 лютого
-1 ... +4